

הנשרפין פרק תשיעי סנהדרין

עו.

עין משפט נר מצוה

ב א מיי פ"ב מהלכות
אסורי ביאה ה' ו'
ג ב מיי פ"ב מהלכות
נערה במולה הלכה ח'
סגג לאוין פה טו"ע
א"ע סימן קעו סעיף ה'
הג"ה:

ד ג מיי פ"ב מהלכות
אסורי ביאה הלכה ט'
סגג עשין מה טו"ע
א"ע סימן ב סעיף ט':

מה יהיא. לשאר אשתו דין הוא להחמיר ולאסור את אס אמה שכן מנינו בלוחם שכן אמה שכן אמה שרפיה: **ועוד מה היא לא חלקה בין כהן לא אמה אף הוא וכו'.** כלומר מאי חזית דכי אמרת אוקים בלחמה למילף שאר דידיה (מנייה וציה דבר מדבר שנאמר דאס אמו היא בסקילה כלתו כי היכי דבשאר דידה אס אמה כאלמה דילמא אוקמא בלחמה ונימא דבשרפיה היא כבתו כי היכי דבשאר דידה אס אמה כבתה והא לא אפשר כיון דס"ל שרפיה חמורה איכא למיפך אמו בסקילה ואס אמו שרפיה: **אף היא כלתה אסורה.** כיון דכריתיה הוכרים כנקבות השוה נמי נקבות כוכרים שאר אשתו כשאר ויהא אסור אף בלחמה חורגו ואנן הוא דלמרינן מותר אדס בלחמה חורגו: כלתו בסקילה צ"ד מיתות (לעיל דף נג.): **איכא למיפך.** במחילת הדין לאוסרה: **למ"ד שרפיה חמורה.** ואינה לפירכא קמייתא משום האי קושא בתרייתא לא נדונה כלומר לא מילפיננה מהדדי ואפי"ל לאוסרה דכיון דלא מלית למידן מינה ומינה: ה"ג **אלה הכה שרפיה כדאשכחן בלחמה.** דהיינו אתרה דומיא דידה דכלתו כלתו אמו: **ועוד מה היא חלקה.** כלומר מאי חזית דכי אוקמת ליה בלחמה למילף שאר דידה מיניה וציה שרפיה כלמה דומיא דידה הכי דכלתו אמו אוקמת בלחמה הכי ולמוד שאר דידה מיניה וציה ואימא הכי כיון דבתה שרפיה נריכין אנו לענוש בכלתה מיתה חמורה מוזאת ובסקילה והיינו מיניה וציה מצתה שהיא שרפיה אתה למד לכלתה סקילה שרפין אתה לחלוק ולהחמיר בין בתה לכלתה דמה הוא חלקת זו להחמיר כלתו מצתו אף היא וכו'.

אמר אביי ק"ו. אביי נמי אית ליה גזירה שוה כדלמרינן לעיל אלא דקאמר הכה לא כרין ומיניה קשה מפ"ק דכריתות (דף ה.) גבי אל תהי ג"ש קלה צעניך דמשמע התם דלציי לא לייף צו: מאנוסתו אלא מגזירה שוה:

תני אבוי דרבי אבין בוי. מדבעי קרא משמע דלית ליה גזירה שוה דהנה הנה וזמה ומה ומימה א"כ בת צמו וצת צנו מנא ליה דבשרפיה ועוד קשה דהאי אש איצטריך לכדדרשנין צפרק ד' מיתות (לעיל דף נה.) אע"פ שאינה כהנת דמאש דריש כדפירש צוקינסרס: איחבו

למיפך מה להוא שכן אמו בסקילה תאמר בהיא שאמה בשרפה ועוד בתה בשרפה וכלתה בסקילה הוא בעצמו יוכיה דבתו בשרפה וכלתו בסקילה אלא מה הוא לא חלקת בו בין אמו לכלתו אף היא לא חלקת בה בין אמה לכלתה ולמ"ד שרפה חמורה מהאי קושא לא נידונין ולמ"ד דון מינה ואוקי באתרה מה הוא כלתו אסורה אף היא כלתה אסורה ואוקי באתרה התם הוא דבסקילה אבל הכה בשרפה כדאשכחן באמה למ"ד סקילה חמורה איכא למיפך מה להוא שכן אמו בסקילה תאמר בהיא שאמה בשרפה ועוד מה הוא חלקת בו בין בתו לכלתו אף היא חלקת בה בין בתה לכלתה ולמ"ד נמי שרפה חמורה מהאי קושא לא נידונין בתו מאנוסתו מנין האמר אביי א"ק"ו על בת בתו ענוש על בתו לא כל שכן וכי עונשין מן הדין גלווי מילתא בעלמא הוא רבא אמר לי ר' יצחק בר אבדימי אתיא הנה הנה אתיא זמה ומה תני אבוי דרבי אבין בוי לא לפי שלא למדנו לבתו מאנוסתו היוצד הכתוב לומר וצת איש כהן אי מה בת כהן היא בשרפה ואין בוועלה בשרפה אף בתו מאנוסתו היא בשרפה ואין בוועלה בשרפה אמר קרא את אביה היא מחללת מי שמחללת את אביה יצתה זו שאביה מחללה רבא אמר בשלמא התם אפיקתיה מדינא דבת כהן ואוקימתה אדינא דבת ישראל הכה אדינא דמאן מוקמת ליה אדינא דפנוייה מוקמת ליה אוהרה לבתו מאנוסתו מניין בשלמא לאב"י ורבא מהיכא דנפקא להו עונש מהתם נפקא להו אוהרה אלא לרתני אבוי דרבי אבין מאי אמר רבי אילעא אמר קרא אל תחלל את בתך להזנותה מתקיף לה רבי יעקב אחוה דרב אחא בר יעקב האי אל תחלל את בתך להזנותה להכי הוא דאתא האי מיבעי ליה לכדתניא אל תחלל את בתך להזנותה יכול בכהן המשיא את בתו ללוי וישראל הכתוב מדבר ת"ל להזנותה בחילול שבזנות הכתוב מדבר כבמוסר את בתו שלא לשם אישות אם כן לימא קרא אל תחלל מאי אל תחלל שמע מינה תרתי ואב"י ורבא האי אל תחלל את בתך להזנותה מאי עבדי ליה אמר רבי מני זה המשיא את בתו לזקן כדתניא אל תחלל את בתך להזנותה רבי אליעזר אומר זה המשיא את בתו לזקן ר"ע אומר זה המשיא את בתו בוגרת אמר רב כהנא משום רבי עקיבא אין לך עני בישראל אלא רשע ערום והמשיא את בתו בוגרת אמו המשיא את בתו בוגרת לאו רשע ערום הוא אמר אביי הכי

מה להיא שכן אמה בשרפה תאמר בהוא שאמו בסקילה ועוד הוא כהיא מה היא לא חלקתה בה בין בתה לאם אמה אף הוא לא חלקת בו בין בתו לאם אמו ולמאן דאמר סקילה חמורה מהאי קושא לא נידונה אי מה הוא כלתו אסורה אף היא כלתה אסורה אמר אביי אמר קרא אשת בנך היא משום אשת בנך אתה מחייבו ואי אתה מחייבו משום אשת בנה רבא אמר בין למ"ד דון מינה ומינה בין למאן דאמר דון מינה ואוקי באתרה לא אתיא למאן דאמר דון מינה ומינה מה הוא כלתו אסורה אף היא נמי כלתה אסורה ומינה מה הוא בסקילה אף היא נמי בסקילה למ"ד סקילה חמורה איכא למיפך מה להוא שכן אמו בסקילה תאמר בהיא שאמה בשרפה ועוד בתה בשרפה וכלתה בסקילה הוא בעצמו יוכיה דבתו בשרפה וכלתו בסקילה אלא מה הוא לא חלקת בו בין אמו לכלתו אף היא לא חלקת בה בין אמה לכלתה ולמ"ד שרפה חמורה מהאי קושא לא נידונין ולמ"ד דון מינה ואוקי באתרה מה הוא כלתו אסורה אף היא כלתה אסורה ואוקי באתרה התם הוא דבסקילה אבל הכה בשרפה כדאשכחן באמה למ"ד סקילה חמורה איכא למיפך מה להוא שכן אמו בסקילה תאמר בהיא שאמה בשרפה ועוד מה הוא חלקת בו בין בתו לכלתו אף היא חלקת בה בין בתה לכלתה ולמ"ד נמי שרפה חמורה מהאי קושא לא נידונין בתו מאנוסתו מנין האמר אביי א"ק"ו על בת בתו ענוש על בתו לא כל שכן וכי עונשין מן הדין גלווי מילתא בעלמא הוא רבא אמר לי ר' יצחק בר אבדימי אתיא הנה הנה אתיא זמה ומה תני אבוי דרבי אבין בוי לא לפי שלא למדנו לבתו מאנוסתו היוצד הכתוב לומר וצת איש כהן אי מה בת כהן היא בשרפה ואין בוועלה בשרפה אף בתו מאנוסתו היא בשרפה ואין בוועלה בשרפה אמר קרא את אביה היא מחללת מי שמחללת את אביה יצתה זו שאביה מחללה רבא אמר בשלמא התם אפיקתיה מדינא דבת כהן ואוקימתה אדינא דבת ישראל הכה אדינא דמאן מוקמת ליה אדינא דפנוייה מוקמת ליה אוהרה לבתו מאנוסתו מניין בשלמא לאב"י ורבא מהיכא דנפקא להו עונש מהתם נפקא להו אוהרה אלא לרתני אבוי דרבי אבין מאי אמר רבי אילעא אמר קרא אל תחלל את בתך להזנותה מתקיף לה רבי יעקב אחוה דרב אחא בר יעקב האי אל תחלל את בתך להזנותה להכי הוא דאתא האי מיבעי ליה לכדתניא אל תחלל את בתך להזנותה יכול בכהן המשיא את בתו ללוי וישראל הכתוב מדבר ת"ל להזנותה בחילול שבזנות הכתוב מדבר כבמוסר את בתו שלא לשם אישות אם כן לימא קרא אל תחלל מאי אל תחלל שמע מינה תרתי ואב"י ורבא האי אל תחלל את בתך להזנותה מאי עבדי ליה אמר רבי מני זה המשיא את בתו לזקן כדתניא אל תחלל את בתך להזנותה רבי אליעזר אומר זה המשיא את בתו לזקן ר"ע אומר זה המשיא את בתו בוגרת אמר רב כהנא משום רבי עקיבא אין לך עני בישראל אלא רשע ערום והמשיא את בתו בוגרת אמו המשיא את בתו בוגרת לאו רשע ערום הוא אמר אביי הכי

א) לעיל נה. וש"ג, ב) ניבמות סמ"ג א) (לעיל עה: וש"ג, ד) נמוספתא פ"ב, ט) ז"ל דידה וכן למן, כ"ש, א) ויזקרא ית, א) ניבמות סמ"ג א) י"ג: למפקדה וצ"ש כמז ע"ל להפקדה,

תורה אור השלם

1. ערות בלתיך לא תגלה אשת בנך הווא לא תגלה ערוה:
2. וצת איש בנך פי תחיל לזנות את אביה היא מחללה באש תשרף: ויקרא יח טו
3. אל תחלל את בתך להזנותה ולא תזנה הארץ וקולא הארץ ויקרא יח טז

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה יכול וכו' כל ימי חימה:

מוסף רש"י

וכי עונשין מן הדין. מדון ק"ו, דיני ממונות ומזות עשה והלכות עבודה ופסולי קדשים אמה למד מק"ו, אבל לא אוהרות ועונשין (תגינה א"ר).

צתה אף כהן צמו כצת צמו ומאחר שנמרבית להיות כצת צמו אחיא לשרפיה צגזירה שוה דומה זמה כצת צמו כדלמרינן לעיל [ע"ה]: **הולך הסבוב לומר וצת איש כהן.** דהוה ליה למימר וצת כהן וכמוז איש לומר לך צת אש מאנוסתו צת אשתו כי תחל לזנות את אציה כלומר שזנתה מאציה שרפיה: **אי מה צת כהן.** נשואה שזנתה מאחר היא שרפיה ואין בוועלה שרפיה: **אף צמו מאנוסתו היא שרפיה ולא הוה.** דהיא משרף כתיב ויזקרא כהן ולא הוה: **רבא אמר בשלמא הסס.** גבי צת כהן בנשואה או בצרוסה משתעי קרא כדלפינן צפרק ד' מיתות [לעיל נ"ה:] כי אפיקתיה לצועל מדינא דצת כהן: **ואוקמיא אדינא.** דבועל אשת איש דהא לא נפקא מכלל אשת רעהו ויזקרא כן אבל צא על צמו משום קורבא היא צין צפנויה צין בנשואה ואי מפקת לאציה מכלל דינא דהיא מוקמת ליה אדינא דפנוייה מוקמת ליה ומפטר אפשר לומר כן השמא אציה דלא עבדה מידי מיקטלא איהו מיפטר והא קיימא לן [צ"ק דף נ"ה:] השוה הכתוב אשה לאיש לכל עונשין שצמורה: **אל תחלל את צמך.** אל תחללה צמות: **יכול כהן המשיא צמו ללוי וישראל.** שמחללה ופוסלה מתרומה כל (ב) זמן היותה תחתיו: **צמוסר צמו.** לאדס לצעילת זמות שלא לשם אישות: **תחלל.** שני חלוין משמע: **המשיא צמו לזקן.** ומתוך שאינה מקבלתו מונה היא עליו: **זה המשיא צמו בוגרת.** שמתאוה להפקירה (מ) ומונה: **אין לך עני בישראל.** לקמן [ע"ה] מפרש לה: **משה צמו בוגרת לאו רשע ערום הוה.** שמשאה אמה בצביל מלאכה וזו היא ערמת רשע שגורס להזנותה בצביל הנאתו שאין רואה לקנות שמה לשמשו: הכי